

ивица, която всѣки мигъ нарастваше и приближаваше съ невѣроятна бързина.

Българитѣ неочаквано нападаха стана.

Срѣдъ латинитѣ избухна смутъ. Неописуемъ шумъ и безпокойна глѣчка се вдигна между изненаданитѣ рицари. Всички се хвърлиха къмъ конетѣ и оръжжието си. Нѣкои се опитваха съ треперящи рѣце да завържатъ шлема си, да изтеглятъ сабята си. Ариергарда и авангарда заградиха невѣоръженитѣ, за да ги бранятъ докато успѣятъ да се натъкмятъ.

Съ отчаянъ и тревоженъ зовъ кавалеритѣ викаха копиеносцитѣ си, други дирѣха щитоветѣ си, трети се спуснаха храбро напредъ, безъ ризници, безъ шлемъ.

Между тѣзи малцина бѣ и самъ императорътъ. Грабналь въ лѣвата си рѣка щитъ, въ дѣсната копие, последванъ отъ Франсоа и Оливие, той застана въ първитѣ редици на бранницитѣ.

— Херолдитѣ да свирятъ само за отбрана! — едва успѣ да извика той и вече българитѣ врѣхлетѣха като тъмна буря върху тѣхъ.

Ужасенитѣ латини се лутаха безъ редъ и цель, изложени на жестокиѣ нападения на врага. Херолдитѣ напраздно трѣбѣха заповѣдитѣ на императора. Никой не можеше вече да разбере развоя на битката, дали трѣбва да се впуснатъ въ опасна, жестока бранъ, дали трѣбва само да се защищаватъ, дали трѣбва да подготвятъ оттеглянето си. Незащитенитѣ отъ желѣзо бранници заприличаха на таралежи отъ многобройнитѣ стрели и гавелоти, които куманитѣ пращаха като облакъ къмъ тѣхъ. А трѣбитѣ, барабанитѣ и страшнитѣ викове на нападателитѣ отнемаха и последната имъ капка дързостъ. Сякашъ стадо подплашени овци, тѣ се тѣлпѣха на купъ, като се мжчеха да се защищаватъ задъ щитоветѣ и труповетѣ на убититѣ си коне.

Българитѣ бѣха толкова наблизко, че се чуваха подигравателнитѣ имъ възклицания и надменни предизвикателства.

Тогава единъ отъ рицаритѣ не изтърпѣ.